

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา

Factors related to social intelligence of undergraduate students

Received: Feb 20, 2024

Revised: Apr 20, 2024

Accepted: Apr 24, 2024

เอื้อทิพย์ คงกระพันซ์

Ueathip Kongkrapan

ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Department of Psychology of Education, Ramkhamhaeng University

* Corresponding Author, E-mail: ueathip.k@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการปรับตัวด้านการเรียนและความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาปริญญาตรี (2) เปรียบเทียบความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาปริญญาตรี ตามคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาปริญญาตรี ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1,260 คน กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามวิธี Yamane (1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 295 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการปรับตัวด้านการเรียนจำนวน 15 ข้อ และแบบประเมินความฉลาดทางสังคมจำนวน 30 ข้อ มีค่าความตรง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 และค่าความเที่ยงที่ .89 และ .92 ตามลำดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนเฉลี่ยการปรับตัวด้านการเรียนโดยรวมของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, $SD = .818$) คะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.22$, $SD = .433$) 2) นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมไม่แตกต่างกัน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเพศหญิงและเพศชายกับความฉลาดทางสังคม 3) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) การปรับตัวด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($r = .754^{**}$)

คำสำคัญ: ความฉลาดทางสังคม การปรับตัวด้านการเรียน นักศึกษา

Abstract

The study aimed to (1) study the learning adjustment and social intelligence of undergraduate students and (2) compare social intelligence regarding the student's gender

and academic achievement. (3) study the correlation between learning adjustment and social intelligence of undergraduate students. The population was 1,260 undergraduate students of the Faculty of Education, Ramkhamhaeng University who enrolled in the second semester of Academic Year 2021. 295 undergraduate students were recruited for this study. The sample size was calculated using Yamane's (1973) method.

The research instruments included a 15-item learning adaptation questionnaire and a 30-item social intelligence questionnaire, both with content validity ranging between .80 and 1.00. Additionally, they exhibited reliability coefficients of .89 and .92, respectively. This information will be used for the correlation analysis. The Pearson's correlation coefficient was used to analyze the research results, which revealed the following findings: 1) The mean score for learning adjustment was average ($\bar{X} = 3.25$, $SD = .818$), and the mean score for social intelligence was also average ($\bar{X} = 2.22$, $SD = .433$). 2) There was no significant difference in social intelligence between gender groups ($p > 0.05$). 3) However, there was a significant difference in learning achievement based on social intelligence ($p > 0.05$). 4) Furthermore, a significant correlation was found between learning adjustment and social intelligence ($r = .754^{**}$).

Keyword: social intelligence, learning adjustment, undergraduate students

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเราอยู่ในสังคมศตวรรษที่ 21 อันเป็นยุคที่มีความสลับซับซ้อน และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ต้องปรับตัวกับความท้าทายต่าง ๆ จากสังคมโลก ต้องมีความตื่นตัวในการเรียนรู้ มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีมีคุณภาพนั้น ความรู้แค่เพียงอย่างเดียวอาจจะไม่เพียงพอในยุคปัจจุบัน แต่สิ่งสำคัญผู้เรียนต้องมีศักยภาพและทักษะในด้านอื่น ๆ ร่วมด้วยไม่ว่าจะเป็นทักษะด้านอารมณ์ สังคม ดังที่ เพชรยุพา บุรณศิริจรัสรัฐ (2558, น. 18) และคณิตพันธุ์ทองสีบสาย (2552, น. 1-2) กล่าวว่าว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นพลเมืองดี มีศักยภาพ มนุษย์ควรได้รับการพัฒนาอย่างสมดุลทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และสังคม เพราะเป็นกระบวนการพัฒนาการอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตดังนั้นสิ่งที่สำคัญในการจัดการศึกษาในปัจจุบันนั้นต้องให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเข้าใจและความไวต่อการรับรู้ความรู้สึกผู้อื่น ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นความฉลาดทางสังคมที่เด่นชัด แต่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง และความหลากหลายทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย บรรยากาศของการแข่งขันและความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในสังคมยุคปัจจุบัน ระบบการศึกษาที่เน้นด้านสติปัญญาเพียงอย่างเดียวเป็นการพัฒนาที่ขาดสมดุล จึงปรากฏปัญหาที่พบในเด็กไทย คือ ความก้าวร้าว การเก็บตัว การไม่ปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น การเข้ากับสังคมได้ยาก ใช้ชีวิตลำพังเพียงคนเดียว ความสามารถในการสื่อสารที่ลดลง การขาดทักษะในการเข้าสังคม เป็นต้น (ธานี ชูกำเนิด และคณะ, 2562, น. 369; เพชรยุพา บุรณศิริจรัสรัฐ, 2558, น. 18) การปรับตัวครั้งใหญ่นี้ส่งผลให้นักศึกษาจำนวนไม่น้อยอาจได้รับผลกระทบในทางลบจนเกิดความเครียดจากความกดดันในหลาย ๆ ด้าน ทั้งความกดดันในการเรียน การจัดสมดุลระหว่างการเรียนกับการทำกิจกรรม ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน (สุรวุฒิ วงศ์ทางสวัสดิ์, 2560, น. 58)

มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความเป็นเอกลักษณ์แตกต่างจากสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ โดยทั่วไป เนื่องจากมหาวิทยาลัยจัดการเรียนการสอนแบบตลาดวิชา คือนักศึกษาสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องเข้าเรียนตามที่มหาวิทยาลัยจัดให้ ซึ่งการศึกษาแบบนี้นักศึกษาจะต้องมีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบสูง และต้องพึ่งตนเองสูง (นิรัชญา หม้อกรอง, 2555, น. 35) การปรับตัวด้านการเรียนเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางสังคม เนื่องจากสามารถช่วยให้บุคคลที่อยู่ในวัยศึกษา สามารถปรับตัวและใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข ดังที่ ศิริยุทธ บุญหงษ์ (2562, น. 34) กล่าวว่าความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล นอกจากนี้ อรุณประภาส ธนกิจโกเศรษฐ์ (2558) กล่าวว่าผู้มีความฉลาดทางสังคม จะสามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เข้าใจบุคคลรอบข้าง เกิดพลังในการเรียน และนำไปสู่การประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและชีวิตส่วนตัวได้ การใช้ชีวิตในสังคมให้มีความสุข มีความกลมกลืนและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคม จึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสนใจ (Goleman, 2006)

ความฉลาดทางสังคมเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งสำหรับมนุษย์ในการดำรงชีวิตในสังคม และเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้นักศึกษามีทักษะทางสังคมที่ดี สามารถปรับตัวและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะหากบุคคลมีความรู้ความสามารถ แต่ไม่สามารถปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ ก็จะส่งผลให้ไร้ความสุขเมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม การที่บุคคลมีความฉลาดทางสังคมจะนำมาซึ่งความสุข ความพึงพอใจ และความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล นอกจากนี้ยังพบว่า ความฉลาดทางสังคมจะช่วยให้บุคคลประสบความสำเร็จ มีความก้าวหน้าทั้งความสัมพันธ์ส่วนตัว สังคมและหน้าที่การงานอีกด้วย (คณิตพันธ์ ทองสีบสาย, 2552; ธนพล บรรดาศักดิ์ และคณะ, 2563, น. 388; มะลิ ประดิษฐ์แสง, 2559, น. 2) จากการศึกษาองค์ประกอบของความฉลาดทางสังคม มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านที่ได้เสนอแนวคิดไว้หลายประการ เช่น Albrecht (2006) เสนอองค์ประกอบของความฉลาดทางสังคม 5 องค์ประกอบ เรียกว่า S.P.A.C.E ดังนี้ การรู้สถานการณ์ (situational awareness) การแสดงออก (presence) ความจริงใจ (authenticity) ความชัดเจน (clarity) และการเอาใจเขามาใส่ใจเรา (empathy) นอกจากนี้ โกลแมน (Goleman, 2006) กำหนดองค์ประกอบของความฉลาดทางสังคม เป็น 2 ด้าน ด้านที่ 1 คือ การตระหนักรู้ทางสังคม (social awareness) มีองค์ประกอบย่อย ๆ ได้ดังนี้ การรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น (primal empathy) การให้ความสนใจ (attunement) การเข้าใจความปรารถนาของผู้อื่น (empathic accuracy) การรับรู้ทางสังคม (social cognition) ด้านที่ 2 คือ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social facility) ประกอบด้วย ความสามารถในการเข้าร่วมกับบุคคล (synchrony) ความสามารถในการแสดงตน (self-presentation) ความสามารถในการชี้นำพฤติกรรมของบุคคล (influence) และความสามารถในการคำนึงถึงผู้อื่น (concern) นอกจากนี้จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางสังคม พบว่า มีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลและมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคม ได้แก่ เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การได้รับการยอมรับทางสังคม ความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียน รูปแบบเผชิญปัญหา สัมพันธภาพระหว่างบุคคล และบรรยากาศการเรียนการสอน (Meijs, et al., 2010; มะลิ ประดิษฐ์แสง, 2559, น. 4; ศิริยุทธ บุญหงษ์, 2561, น. 26-38) นอกจากนี้ ธนิตศักดิ์ ลิ้มสุวรรณภัทร (2560, น. 131) และ ศิริยุทธ บุญหงษ์ (2561, น. 28) ยังกล่าวไว้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับความฉลาดทางสังคมในประเทศไทยยังมีน้อย นอกจากนี้การพัฒนานักศึกษาให้เป็นผู้มีความพร้อมทั้งทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมจึงเป็นสิ่งที่ควรพัฒนาควบคู่กันไป เพราะหากขาดด้านใดด้านหนึ่ง อาจส่งผลให้นักศึกษาพบกับปัญหาในการเข้ากับสังคม ซึ่งนำไปสู่การเกิดปัญหาสุขภาพจิตตามมา (ศรีสุรางค์ พัฒนานุรักษ์, 2554)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าความฉลาดทางสังคมเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นสิ่งสำคัญของนักศึกษา ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา จึงได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความแตกต่างในคุณลักษณะส่วนบุคคลด้าน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการปรับตัวด้านการเรียนกับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง เนื่องจากการศึกษาความฉลาดทางสังคมควรควบคู่ไปกับการศึกษาด้านวิชาการ อันจะเป็นประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือและจัดกิจกรรมในการส่งเสริมความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปรับตัวด้านการเรียนและความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงตามคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคลต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมแตกต่างกัน
2. การปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1,260 คน (สำนักบริการทางวิชาการ และทดสอบประเมินผล มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2565)

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามวิธี Yamane (1973) จำนวน 295 คน โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

3.1 นักศึกษา หมายถึง ผู้ศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564

3.2 เพศ หมายถึง ความแตกต่างตามลักษณะทางกายภาพที่เกี่ยวข้องกับสรีระโดยกำเนิด ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษาที่ได้จากการศึกษา และได้รับการประเมิน โดยปรากฏเป็นเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2564 และหากเป็นนักศึกษาใหม่ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ให้ใช้คะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมของภาคการศึกษาที่ผ่านมาโดยแบ่งเป็นช่วงคะแนนของเกรดเฉลี่ยสะสม ทั้งหมด 5 ช่วง ได้แก่ น้อยกว่า 2.00, 2.00–2.50, 2.51 – 3.00, 3.01 – 3.50 และ 3.51 – 4.00

3.4 การปรับตัวด้านการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาเกี่ยวกับความมุ่งมั่น ตั้งใจ รับผิดชอบในการเรียน ติดตามการเรียน กล้าซักถามเกี่ยวกับเนื้อหาความรู้จากผู้สอน พร้อมทั้งจะเผชิญปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียน

3.5 ความฉลาดทางสังคม หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่แสดงถึงการตระหนักรู้ รับรู้และเข้าใจถึงความต้องการของผู้อื่นนำไปสู่การปฏิบัติตัวที่ดี สามารถปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีราบรื่นและมีความสุข โดยแบ่งองค์ประกอบของความฉลาดทางสังคมตามกรอบแนวคิดความฉลาดทางสังคมของ Goleman (2006) ดังนี้

1) การตระหนักรู้ทางสังคม (social awareness) คือความสามารถของนักศึกษาในการรับรู้เกี่ยวกับผู้อื่นในสังคม รวมถึงการรับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึก และความเข้าใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยแสดงออกมาในลักษณะ การเข้าใจความรู้สึกของบุคคล การให้ความสนใจผู้อื่น การเข้าใจผู้อื่นอย่างถูกต้อง และการรับรู้ทางสังคม

2) การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social facility) การแสดงออกถึงปฏิสัมพันธ์ที่นักศึกษาแสดงกับผู้อื่นในสังคม ประกอบด้วย ความสามารถในการเข้าร่วมกับผู้อื่น ความสามารถในการแสดงตนเอง ความสามารถในการชักนำพฤติกรรมของบุคคล การแสดงออกทางอารมณ์ที่มีความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ และความสามารถในการคำนึงถึงผู้อื่น การรู้จักที่จะช่วยเหลือบุคคลอื่น เมื่อบุคคลนั้นกำลังเผชิญกับสภาพปัญหาต่างๆ

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามการปรับตัวด้านการเรียน และแบบประเมินความฉลาดทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาพัฒนาเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ โดยดำเนินการตรวจสอบเครื่องมือทั้งในด้านความเที่ยง (validity) และความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (reliability) ของแบบสอบถาม ดังนี้ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตำรา บทความ นิตยสาร นิตยสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคม มาดำเนินการสรุปและเขียนนิยามศัพท์เฉพาะ โดยแบบวัดการปรับตัวด้านการเรียน พัฒนาแบบวัดมาจากแบบสอบถามเพื่อวัดความสามารถในการปรับตัวของ นิรมล สุวรรณโคตร (2553) ค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม เท่ากับ .85 และสร้างแบบวัดความฉลาดทางสังคม โดยการพัฒนาเครื่องมือแบบวัดความฉลาดทางสังคม โดยสร้างจากนิยามศัพท์ ตามกรอบแนวคิดความฉลาดทางสังคมของโกลด์แมน (Goleman, 2006)

1. หาค่าความตรงตามเนื้อหา (content validity) ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งทางด้านเนื้อหาข้อความ ภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะในแต่ละด้านเป็นรายข้อ และให้คะแนนความตรงตามเนื้อหาของแบบประเมินที่สร้างขึ้น แล้วนำมาแก้ไขตามคำแนะนำ และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (item objective congruence: IOC) ระหว่างข้อความกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยแบบสอบถามการปรับตัวด้านการเรียน ได้ข้อความ 15 ข้อ และแบบวัดความฉลาดทางสังคม 30 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 สามารถนำข้อความไปใช้ได้โดยไม่ต้องตัดข้อความทิ้ง

2. ทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 295 คน ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของเครื่องมือ แบบสอบถามการปรับตัวด้านการเรียนจำนวน 15 ข้อ มีค่าความเที่ยงที่ .89 และแบบประเมินความฉลาดทางสังคมจำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยงที่ .92

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา โดยได้รับการรับรองจริยธรรมในการวิจัย หมายเลขการรับรอง RU-HRE หมายเลขอ้างอิงโครงการวิจัย อว 0601.24/1062 และเก็บข้อมูลข้อมูลออนไลน์ผ่านระบบ Google form

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติการวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้ วิธีทางสถิติดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ (percentage) ค่าต่ำสุด (minimum) ค่าสูงสุด (maximum) คะแนนเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ

2.1) ใช้สถิติ t-test และ F-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคมของกลุ่มที่ตัวตามตัวแปร เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2) ใช้สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคมของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปรที่ศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูลการปรับตัวด้านการเรียนและความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา โดยเสนอค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบประเมินการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษา

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการปรับตัวด้านการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ (n = 295)

หัวข้อ	\bar{X}	SD	แปลผล
1.ฉันมักจะทบทวนบทเรียนสม่ำเสมอ (+)	2.84	1.03	ปานกลาง
2.ฉันเข้าชั้นเรียนตรงตามกำหนดเวลา (+)	3.09	1.475	ปานกลาง
3.ฉันมีส่วนร่วมในการอภิปรายในขณะที่ทำกิจกรรมในชั้นเรียน (+)	2.93	1.306	ปานกลาง
4.ฉันสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้เสร็จทันเวลาได้ (+)	3.33	2.373	ปานกลาง
5.ฉันเตรียมตัวในการสอบแต่ละครั้ง (+)	3.31	1.121	ปานกลาง
6.ฉันตรวจสอบความเรียบร้อยของงานที่ได้รับมอบหมายก่อนส่งอาจารย์ (+)	3.29	1.436	ปานกลาง
7.ฉันกล้าที่จะถามอาจารย์ในสิ่งที่สงสัยเกี่ยวกับการเรียน (+)	2.87	1.341	ปานกลาง
8.ฉันเข้าชั้นเรียนเพราะเห็นประโยชน์จากการเข้าชั้นเรียน (+)	3.29	1.513	ปานกลาง
9.ฉันเต็มใจปรับปรุงแก้ไขเรื่องต่าง ๆ ตามคำแนะนำของอาจารย์ผู้สอน (+)	3.82	1.197	มาก
10.ฉันหนักใจกับภาระงานที่ได้รับมอบหมาย (-)	3.31	1.173	ปานกลาง
11.ฉันมักแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนเมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่ม (+)	3.08	1.372	ปานกลาง
12. ฉันรู้สึกเกรงใจและไม่กล้าถามในสิ่งที่เรียนไม่เข้าใจจากอาจารย์ผู้สอน (-)	3.31	1.113	ปานกลาง
13. หากฉันไม่สามารถเข้าชั้นเรียนได้ ฉันมักจะติดตามการเรียนย้อนหลัง (+)	3.74	1.143	มาก
14. ฉันเตรียมตัวก่อนการเข้าเรียน (+)	2.73	1.227	ปานกลาง
15. การทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นเรื่องที่น่าเบื่อสำหรับฉัน (-)	3.79	1.095	มาก
โดยรวม	3.25	0.818	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 1 พบว่า นักศึกษามีการปรับตัวด้านการเรียนโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากมีคะแนนอยู่ในช่วง 2.61-3.40 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .818 เมื่อจำแนกข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงที่สุดคือ การตั้งใจปรับปรุงแก้ไขเรื่องต่าง ๆ ตามคำแนะนำของอาจารย์ผู้สอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 รองลงมาคือข้อคำถามเชิงนิเสธที่ว่า การทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นเรื่องที่น่าเบื่อสำหรับฉัน มีค่าเฉลี่ย 3.79 และข้อหากฉันไม่สามารถเข้าชั้นเรียนได้ ฉันมักจะติดตามการเรียนย้อนหลัง มีค่าเฉลี่ย 3.31 ตามลำดับ

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความฉลาดทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายด้าน โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการตระหนักรู้ และด้านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (n = 295)

หัวข้อ	\bar{x}	SD	แปลผล
1. การตระหนักรู้	2.23	.579	ปานกลาง
2. การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม	2.22	.330	ปานกลาง
โดยรวม	2.22	.433	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 2 พบว่า นักศึกษามีความฉลาดทางสังคมโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากคะแนนอยู่ในช่วง 1.68-2.33 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .433 เมื่อจำแนกรายด้านพบว่าด้านการตระหนักรู้มีค่าเฉลี่ย 2.23 และด้านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีค่าเฉลี่ย 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .579 และ .330 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมแตกต่างกัน

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ (n = 295)

ความฉลาดทางสังคม	เพศชาย		เพศหญิง		ค่า t	P
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
1. การตระหนักรู้	2.18	.585	2.25	.577	-784	.745
2. การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม	2.18	.309	2.23	.338	-1.001	.852
โดยรวม	2.18	.429	2.24	.435	-910	.811

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 3 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีเพศต่างกันมีความฉลาดทางสังคมทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชายมีความฉลาดทางสังคมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18 และนักศึกษาหญิงมีความฉลาดทางสังคมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.24 อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากอยู่ในช่วง 1.68-2.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .429 และ .435 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการตระหนักรู้ นักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18 และนักศึกษาหญิงมีความฉลาดทางสังคมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากอยู่ในช่วง 1.68-2.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .585 และ .577 ตามลำดับ ส่วนด้านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม นักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18 และนักศึกษาหญิงมีความฉลาดทางสังคมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.23 อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากอยู่ในช่วง 1.68-2.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .309 และ .338 ตามลำดับ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา โดยรวม และรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (n = 295)

ความฉลาดทางสังคม	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	\bar{x}	S.D.	F-test	ระดับนัยสำคัญ (Sig.)
ด้านการตระหนักรู้	น้อยกว่า 2.00	2.37	.582	5.527	.000*
	2.00- 2.50	2.30	.531		
	2.51 - 3.00	1.99	.685		
	3.01 - 3.50	2.37	.499		
	3.51 - 4.00	2.42	.266		
ด้านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม	น้อยกว่า 2.00	2.23	.546	3.202	.014*
	2.00- 2.50	2.21	.333		
	2.51 - 3.00	2.12	.364		
	3.01 - 3.50	2.31	.281		
	3.51 - 4.00	2.29	.228		
โดยรวม	น้อยกว่า 2.00	2.30	.544	4.987	.001*
	2.00- 2.50	2.26	.408		
	2.51 - 3.00	2.05	.510		
	3.01 - 3.50	2.34	.358		
	3.51 - 4.00	2.36	.226		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตาราง 4 พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมทั้งในภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 การปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตารางที่ 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านการเรียน และความฉลาดทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตัวแปร	ระดับความสัมพันธ์ (ค่า R) กับความฉลาดทางสังคม
การปรับตัวด้านการเรียน	.754**

**p < 0.01

จากตารางที่ 5 พบว่าการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ในระดับมาก (r=.754**) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการปรับตัวด้านการเรียนกับความฉลาดทางสังคมอยู่ระหว่าง 0.61-0.80 แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูงในทิศทางบวก

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา สามารถนำมาอภิปรายผลตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความฉลาดทางสังคมแตกต่างกัน

1. นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมไม่แตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่านักศึกษาที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศที่แตกต่างกัน มีความฉลาดทางสังคมไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Salavera et al. (2017, pp. 39–46) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางสังคมต่อการรับรู้ความสามารถตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่าเพศไม่ได้มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความฉลาดทางสังคม และความฉลาดทางอารมณ์ อย่างไรก็ตามการพัฒนาความฉลาดทางสังคมไม่จำเป็นต้องเหมือนกันในทุกมิติ ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่าความฉลาดทางสังคมเป็นผลที่เกิดจากการอบรมเลี้ยงดู ประสบการณ์ทักษะและการฝึกฝน ในการปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มคน ซึ่งเพศเป็นสรีรวิทยาที่ถูกกำหนดขึ้นมาแต่กำเนิด และนักศึกษาทั้งชายและหญิงอยู่ในมหาวิทยาลัยที่มีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกัน ทำให้นักศึกษาต่างมีประสบการณ์ในการเข้าสังคมที่ใกล้เคียงกันทั้งกิจกรรมในและนอกห้องเรียนไม่ว่าจะเป็นทั้งด้านการตระหนักรู้ทางสังคม และการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม สร้างความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงได้ดี การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยไม่มีการแบ่งแยกเพศ ทำให้นักศึกษาชายและหญิงมีความฉลาดทางสังคมไม่แตกต่างกัน (นิรมล สุวรรณโคตร, 2553, น. 77) ดังที่ Craig (1983) กล่าวถึงลักษณะตามหลักจิตวิทยาเพศชายและหญิงหากอยู่ในประสบการณ์เดียวกันก็ย่อมได้รับอิทธิพลจากพัฒนาการชีวิต

2. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความฉลาดทางสังคมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความฉลาดทางสังคมแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Saxena and Jain (2009) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางสังคม และจากการศึกษาของ Ganaie and Mudadir (2005) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความฉลาดทางสังคมในกลุ่มนักเรียนศรีลังกา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมที่ระดับ .01 และในการวิจัยของ Meijs et al. (2010) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยทำนายความฉลาดทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถร่วมทำนายความฉลาดทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่นได้ ดังที่ ณริญา มิชัย และคณะ (2554) กล่าวว่า การปรับตัวมีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา หากนักศึกษาสามารถปรับตัวได้ดีก็จะส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในด้านการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยได้ นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมย่อมมีการปรับตัวด้านการเรียนที่ดี เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมจะทำให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยกัน

สมมติฐานที่ 2 การปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .754^{**}$) จากผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าหากนักศึกษามีความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนมาก ก็จะทำให้มีความสามารถเกี่ยวกับความฉลาดทางด้านสังคม ซึ่งในการปรับด้านการเรียนนั้นนักศึกษาต้องใช้ความสามารถและศักยภาพของตนในการแสวงหาความรู้ต่าง ๆ เพื่อที่จะประสบความสำเร็จด้านการเรียน ต้องอาศัยความเพียรพยายาม จากกลุ่มตัวอย่างพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, $SD = 818$) และมีความฉลาดทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.22$, $SD = 433$) ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามหาวิทยาลัย

รามคำแหงเป็นการเรียนแบบตลาดวิชา ผู้เรียนสามารถเลือกวิธีเรียนที่เหมาะสมกับความต้องการและความจำเป็นของแต่ละบุคคล (สำนักงานสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ ต่างประเทศ, 2565) ดังนั้นนักศึกษาจึงได้มีโอกาสในการปรับตัวด้านการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน และหากนักศึกษาสามารถปรับตัวด้านการเรียนได้ ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของผู้มีความฉลาดทางสังคม เนื่องจากความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลจะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ มีความก้าวหน้าทั้งความสัมพันธ์ส่วนตัว สังคม การเรียน และการทำงาน (กาญจน์กมล สุวิทยารัตน์, 2557, น. 129) สอดคล้องกับ Gardner (1991) ได้กล่าวว่าความฉลาดทางสังคมเป็นหนึ่งในพหุปัญญาและเป็นความฉลาดที่สำคัญที่สุด เพราะความสามารถในการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นเป็นความสามารถในการใช้ความฉลาดด้านอื่น ๆ ทุกด้านในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อความอยู่รอดและความสำเร็จ

นอกจากนี้ อรุณประภาส ธนกิจโกเศรษฐ์ (2558) ยังได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีความฉลาดทางสังคมจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงในสังคม เข้าใจบุคคลรอบข้าง เกิดพลังการเรียนรู้และนำไปสู่การประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและการดำเนินชีวิตส่วนตัวได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของศิริยุทธ บุสหงส์ (2561, น. 34) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล พบว่าความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความฉลาดทางสังคมและการศึกษาเรื่องความฉลาดทางสังคมโดยอ้างอิงจากแนวคิดความฉลาดทางสังคมของโกลแมนพบว่าความสามารถในการปรับตัวด้านการเรียนสามารถทำนายความฉลาดทางสังคมได้ (ดวงใจ วัฒนสินธุ์ และสิริพิมพ์ ชูปาน, 2562, น. 74)

ข้อเสนอแนะ

1. ผลจากการศึกษาความฉลาดทางสังคม และการปรับตัวด้านการเรียน พบว่านักศึกษามีความฉลาดทางสังคมและการปรับตัวด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และความฉลาดทางสังคม สัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวด้านการเรียน ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีความฉลาดทางสังคมและการปรับตัวด้านการเรียนได้ดียิ่งขึ้น ควรให้นักศึกษามีโอกาสในการมีส่วนร่วม ทำงาน หรือปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งในและนอกห้องเรียน มีการแนะนำด้านการเรียนกับนักศึกษาที่มีปัญหาด้านการเรียน ซึ่งจะประโยชน์สำหรับนักศึกษาต่อไป
2. สามารถนำผลการวิจัยไปขยายผลต่อยอดเพื่อการพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมให้กับนักศึกษาต่อไป
3. ควรมีการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของตัวแปรทางจิตวิทยาอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความฉลาดทางสังคม เช่น ความหลากหลายทางเพศ ซึ่งปัจจุบันมีความหลากหลายปัจจัยด้านการสนับสนุนจากสังคม ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของครอบครัว เป็นต้น ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กาญจน์กมล สุวิทยารัตน์. (2557). การศึกษาและพัฒนาความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้. *สุทธิปริทัศน์*, 28(86), 126-151. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/DPU_Suthiparithat_Journal/article/view/244887/166466

- คณิตพันธุ์ ทองสีบสาย. (2552). *การพัฒนาแบบวัดความฉลาดทางสังคมสำหรับนักศึกษาปริญญาบัณฑิต*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. คลังปัญญาจุฬาฯ.
<https://digiverse.chula.ac.th/Info/item/dc:18176>
- ณัฐญา มีชัย, พลากร สีบสำราญ, ปวีณา ลิ้มปิทีปรากการ, รัตติกาล วังคะฮาด, จิรวรา ไสตากุล, กฤติญา จันทร์พันธ์, อภิญญา สลักคำ, และกนกวรรณ ศิวะรัตน์. (2554). *การศึกษาศภาพปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาปี 1 มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*. Ubon Ratchathani University Portal site for E-Thesis & E-Research.
<https://www.esanpedia.oar.ubu.ac.th/e-research/?q=node/563>
- ดวงใจ วัฒนสินธุ์, และสิริพิมพ์ ชูปาน. (2562). ปัจจัยทำนายความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารการพยาบาลและศึกษา*, 12(1), 72-87.
<https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JNAE/article/view/181935/128904>
- ชนพล บรรดาศักดิ์, กนกอร ชาวเวียง, นฤมล จันทร์เกษม, และจรีรัตน์ อินทวัฒน์. (2563). ผลของโปรแกรมการเสริมสร้างการปรับตัวต่อภาวะซึมเศร้าของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 21(2), 443-452. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JRTAN/article/view/221969/166245>
- ชนิดศักดิ์ ลิ้มสุวรรณภัทร, และสุชอรุณ วงษ์ทิม. (2560). ผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความฉลาดทางสังคมของกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยเรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี. *วารสารพยาบาลตำรวจ*, 9(1), 128-138. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/policenurse/article/view/94813>
- ธานี ชูกำเนิด, และสิริภพ สินธุประเสริฐ. (2562). ความฉลาดทางสังคมกับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร*, 10(2), 357-366.
<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/AJPU/article/view/179472>
- นิรมล สุวรรณโคตร. (2553). *การปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Srinakharinwirot University Institutional Repository (SWU IR).
https://ir.swu.ac.th/jspui/bitstream/123456789/1039/1/Niramol_S.pdf
- นิรัชญา หม้อกรอง. (2555). *แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมโครงการโชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Srinakharinwirot University Institutional Repository (SWU IR).
<https://ir.swu.ac.th/jspui/handle/123456789/3930>
- เพชรบุรุษ บวรณศิริจรัสรัฐ. (2558). *หลักการพัฒนาความฉลาดทางสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 1)*. เฌ.เดียมอง.
- สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2565).
- ศิริยุทธ บุสหงษ์. (2561). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา]. Burapha University Research Information (BUU IR).
<https://buuir.buu.ac.th/bitstream/1234567890/7845/1/Fulltext.pdf>
- มะลิ ประดิษฐ์แสง. (2559). ความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางสังคมของอาจารย์ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนใต้ (รายงานการวิจัย). สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สุววุฒิ วงศ์ทางสวัสดิ์, อรัญญา ต้อยคำภีร์ (2560). การส่งเสริมสุขภาวะในนิสิตนักศึกษาปริญญาตรีด้วยการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลแบบออนไลน์. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 9(2), 56-72.

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JBSD/article/view/97555/76089>

อรุณประภาส ฌนกิจโกเศษฐ. (2558). *ความฉลาดการคิดและการพัฒนาตนเอง*. สืบค้น 7 สิงหาคม 2565 จาก

http://www.forest.go.th/psdg/index.php?option=com_docman&Itemid=409&task=download&gid=462&lang=en

Albrecht, K. (2006). *Social intelligence: The new science of success*. John Wiley & Sons.

Craig, R. P. (1983). Piaget: experience and cognitive development. *Educational Considerations*, 10(3), 22-24. <https://doi.org/10.4148/0146-9282.1787>

Gardner, H. (1983). *Multiple intelligences*. Basic Books.

Ganaie, M. Y., & Mudadir, H. (2005). A study of social intelligence & academic achievement of college students of district Srinagar, J&K, India. *Journal of American Science*, 11(3), 23-27. <https://www.researchgate.net/publication/312596614>

Goleman, D. (2006). *Social intelligence: The new science of human relationships*. Bantam Books.

Meijs, N., Cillessen, A. H. N., Scholte, R., Segers, E., & Spijkerman, R. (2010). Social intelligence and academic achievement as predictors of adolescent popularity. *J Youth Adolescence*, 39, 62-72. <https://doi.org/10.1007/s10964-008-9373-9>

Salavera, C., Usán, P., & Jarie, L. (2017). Emotional intelligence and social skills on self-efficacy in secondary education students. Are there gender differences. *Journal of adolescence*, 60(1), 39-46. <https://doi.org/10.1016/j.adolescence.2017.07.009>

Saxena, S., & Jain, R. K. (2013). Social intelligence of undergraduate students in relation to their gender and subject stream. *IOSR Journal of Research & Method in Education*, 1(1), 1-4. <https://www.iosrjournals.org/iosr-jrme/papers/Vol-1%20Issue-1/A0110104.pdf>

Yamane, T. (1973). *Statistics: an introductory analysis*. Harper & Row.

.....